

“Feu tot allò que Ell us digui”

Enmig del goig de la festa, a Canà, només Maria s'adona de la manca de vi... Fins als detalls més petits de servei arriba l'ànima si, com Ella, hom viu apassionadament pendent del proïsme, per Déu. (Solc, 631)

30 de maig

Entre tants de convidats d'una d'aquestes sorolloses noces camperoles, a les quals hi van persones de diversos pobles, Maria s'adona que manca el vi (cfr. Jo 2, 3).

Només Ella ho veu, i de seguida. Que familiars se'ns fan les escenes de la vida de Crist! Perquè la grandesa de Déu, conviu amb les coses ordinàries, amb allò que és corrent. És propi d'una dona, i d'una mestressa de casa atenta, advertir un descuit, estar per aquests petits detalls que fan agradable l'existència humana: i així va actuar Maria.

—*Feu tot allò que Ell us digui* (Jo 2, 5).

Implete hydrias (Jo 2, 7), ompliu les piques, i ve el miracle. Així, amb aquesta senzillesa. Tot ordinari. Ells complien el seu ofici. L'aigua estava a l'abast. I és la primera manifestació de la Divinitat del Senyor. Allò més vulgar esdevé extraordinari, sobrenatural, quan tenim la bona voluntat d'atendre a allò que Déu ens demana.

Vull, Senyor, abandonar la cura de tot el que és meu en les teves mans generoses. La nostra Mare —la teva

Mare!— a hores d'ara, com a Canà,
t'ha fet a cau d'orella: no en tenen!...

Si la nostra fe és dèbil, acudim a
Maria. Pel miracle de les noces de
Canà, que Crist va fer atenent el prec
de la seva Mare, *els seus deixebles*
cregueren en Ell (Jo 2, 11). La nostra
Mare intercedeix sempre davant el
Fill perquè ens atengui i se'ns mostri,
de tal manera que puguem
confessar: Tu ets el Fill de Déu.

—Dóna'm, oh Jesús, aquesta fe, que
de debò desitjo! Mare meva i Senyora
meva, Maria Santíssima, fes que jo
cregui! (Sant Rosari, 2n Misteri de
llum)